

Tone Habjan: "Če čutiš, da imaš nekaj v sebi, potem moraš v akcijo."

Intervju z glasbenikom,
opernim pevcem baritonistom

Tadeja Šuštar

Ugotovil sem, da z delom, z učenjem lahko dosežem vse, tudi tisto, kar se mi je zdelo nemogoče. Foto: Darja Štravs Tisu

Tone je bil točen, nasmejan in pripravljen deliti svojo res nenavadno življenjsko zgodbo z bralci Železnih niti (10. 7. 2018). Presenetil me je s še svežo zgoščenko partizanskih pesmi, ki sta jo posnela z Nejcem Jemcem, s katerim že 25 let skupaj z izjemno pestrim – stilno, zvrstno, jezikovno, vsebinsko raznolikim – programom glasbeno bogatita, razveseljuje, crkljata in pozdravljata širok krog občinstva.

In zakaj sta se odločila posneti ravno partizanske pesmi?

Ugotovila sva, da partizanskih pesmi v taki zasedbi in izvedbi, kot jo imava midva, harmonika in solist, enostavno ni. Tudi na YouTubu jih ne najdeš. S temi pesmi mi sva sodelovala že na kopici proslav: na lanskoletni mednarodni spominski proslavi v spomin na koncentracijsko taborišče na Ljubelju, lani na Rabu, v Dražgošah. Z zgoščenko sva zelo zadovoljna, saj vsebino lepo predstavljajo fotografije iz Dražgoš na ovitku. Prihodnje leto načrtujeva posneti zgoščenko planinskih.

Kdo si, Anton Habjan? Predstavi se.

Uradno Anton, rajši sem Tone. Najraje se predstavljam kot pevec, pevec z izredno širokim repertoarjem. Seveda sem operni pevec, ker pojem v operi, kjer sem tudi zaposlen, in ker mi je operna glasba zelo blizu. Lahko rečem, da sem glasbenik, ker sem tudi trobentač in kontrabasist.

Spremljaš nogometno svetovno prvenstvo v Rusiji?

Ja, kolikor mi uspe, nisem pa ravno nogometni navdušenec.

S prvo trobento, ko je začel igrati v Pihalnem orkestru Alpes leta 1982. Spodbujata ga sestri Ana in Bernarda. Foto: Arhiv družine Habjan

V prvi uniformi Pihalnega orkestra Alpes leta 1985. Foto: Arhiv družine Habjan

Si v otroštvu ali kasneje kot najstnik želel postati pevec, si načrtoval operno ali pevsko kariero? Ali je bila takrat glasba le neka skupna točka s prijatelji, neko družjenje ...

Takrat sem začel igrati trobento v Pihalnem orkestru Alpes. Poučeval nas je profesor Mišković, vendar ne kot v pravi glasbeni šoli, ampak samo za potrebe igranja v orkestru. In obenem smo fantje v Dražgošah imeli vaški ansambel, kjer sem začel malo peti. Takoj sem videl, da imam dober glas. Takrat sem pel narodno zabavne skladbe, ne operne arije, to je prišlo kasneje, ko sem se začel učiti solo petja na Glasbeni šoli v Škofji Loki.

In tvoje pravo glasbeno šolanje se je začelo v času, ko si bil v osnovni šoli, v času tvojega igranja pri pihalnem orkestru?

Ne, veliko kasneje, ko sem bil že zaposlen. Star sem bil 22 let, ko sem sedel v šolsko klopo glasbene šole, da se naučim solo petja. Tam sem pri profesorici Veri Mlejnik naredil svoje prve korake v glasbenem šolanju in sem prvič pel slovenske samospelve, tudi kakšna arija je bila vmes, in sem ugotovil, da imam glas tudi za kaj več, za kaj zahtevnejšega.

S stricem Filipom, birmanskim botrom leta 1986.
Foto: Arhiv družine Habjan

In kakšna je bila tvoja formalna izobrazba ob začetku glasbenega šolanja? Katero šolo si zaključil?

Kovinarsko. Bil sem orodjar.

Torej te glasba spremlja od malih nog, svojo prvo trobento si dobil kot birmansko darilo, igral si v Pihalnem orkestru Alpes in pel v vaškem ansamblu. Je to začetek tvojega ukvarjanja z glasbo?

Res je. Začel sem z 10 leti pri Pihalnem orkestru Alpes, ki je bil takrat ravno ustanovljen in ga je vodil, in tudi nas učil, profesor Dragiša Miškovič, pozavnist v SNG Opera in balet v Ljubljani in profesor na Akademiji za glasbo v Ljubljani. Imeli smo redne dvourne vaje, kjer smo vadili in pilili skladbe, ki smo jih imeli v programu orkestra. Nismo imeli klasičnega pouka inštrumenta, kot je to v glasbeni šoli, niti nobene teorije glasbe. Na vaje in nastope smo iz Dražgoš hodili peš, za kar smo porabili uro dol in uro nazaj. Ja, in res sem dobil trobento za birmansko darilo od strica Filipa. Me je vprašal, ali bi raje kolo ali trobento ..., in mislim, da sem se pravilno odločil.

S svojo prvo lastno trobento, darilo birmanskega botra. Foto: Arhiv družine Habjan

In kako je potekalo tvoje formalno glasbeno izobraževanje?

Do takrat, ko sem se začel učiti solo petje, nisem imel nobene glasbene izobrazbe, niti nižje glasbene šole, nič, le ure rednih vaj pri profesorju Miškoviču. Ko sem začel s solo petjem, sem obenem naredil še teorijo glasbe. In bilo je zelo zanimivo, ko sem pri svojih 22 in 23, ko sem postal oče, na teoriji sedel v učilnici skupaj z osnovnošolci; vsi skupaj na tistih malih stolih, vsi smo se morali učiti isto snov ... in ni mi bilo lahko. Zame je bila to res velika preizkušnja, ki sem jo moral temeljito predelati v glavi, se prepričati, da moram usvojiti prav isto znanje kot toliko mlajši od mene, če želim nadgraditi znanje, napredovati in si pridobiti potrebno izobrazbo. Skoraj enaka preizkušnja je bilo šolanje na akademiji, kamor sem se res pozno vpisal.

Si res študiral solo petje in teorijo glasbe sedem let ali si lahko združil po dva letnika ali ...?

Ne. Res sem hodil sedem let. In ko sem zaključil, potem par let glede petja nisem naredil ničesar. Imel sem službo v Big Bangu, kjer sem prodajal avto akustiko, glasbila, avdio, video, televizorje ... Takrat sem srečal kolega, ki se je učil petja pri profesorju Matjažu Robavsu v Šentvidu. Ker sem čutil, da bi moral tudi sam nadaljevati z učenjem petja, sem sprejel njegov nasvet in ga šel povprašat, ali bi se tudi jaz lahko učil pri njem. Profesor Robavs me je preizkusil in vzel v uk. Pri njem sem se privatno izo-

braževal tri leta in pol in v tem času zelo napredoval v tehniki petja. Nakar je on dobil službo profesorja na Akademiji za glasbo v Ljubljani. In predstavljal sem si, bolje rečeno domišljal, da če je on profesor na akademiji, da z lahkoto pridem tja študirat. A ni šlo tako enostavno.

In kje se je zalomilo?

Šel sem na sprejemni izpit, na katerega sem se dobro pripravil, za pomoč sem prosil še dve profesorici Glasbene šole v Škofji Loki, in ga uspešno opravil. Glasbeno ni bilo težav, odlično sem odpel pet skladb, uspešno naredil teorijo, zalomilo pa se je pri moji formalni izobrazbi. Niso me mogli sprejeti, ker nisem imel opravljene splošne mature. Bil sem samo orodjar.

In kaj si potem storil?

Vedel sem, da obstaja način, da splošno maturo narediš, ne glede na to, kakšno šolo si končal. Zato sem šel naravnost na Gimnazijo Kranj in se vpisal na maturitetni tečaj. Takrat nisem nič razmišljal o tem, kaj me čaka, koliko se bom moral naučiti, vedel

sem le, da bom imel pet predmetov, da bo matematika, angleščina ... Res mi ni prišlo na misel, da bo mogoče to tudi težko, zahtevno. In hvala bogu, da sem v maturo šel tako naivno in sem razmišljal le o tem, da to moram narediti, da bom lahko šel na akademijo.

In kdaj je bil trenutek resnice?

Že takoj prvo predavanje, angleščina. Če samo pomislim, koliko in kakšno angleščino smo imeli na kovinarski, bila je samo v prvem letniku. Še čisto jasno se spomnim, kako smo po prvem predavanju angleščine šli na odmor pred gimnazijo in je sošolka razložila, da na maturi iz angleščine moraš napisati esej in pismo in imaš slušni test in ... - vse mi je dol padlo - vem, da sem se spraševal, kaj naj sploh naredim, kako bom izpeljal vse skupaj. Zato sem se med letom udeležil vseh predavanj in na koncu koncev sem prvo leto naredil tri izpite, kar je bil pogoj, da sem imel drugo leto samo še dva. Pustil sem si angleščino in matematiko, celo leto hodil na inštrukcije iz obeh predmetov, in izpita uspešno opravil. In če pogledam sedaj na maturo, je bila to prava zmaga.

Na zaključnem magistrskem koncertu leta 2016. Foto: Darja Štravs Tisu

Misliš, da bi ti uspelo, če bi točno vedel, koliko učenja te čaka?

Ne vem, če bi se sploh odločil za to zahtevno pot. K sreči sem videl le končni cilj, vpis na akademijo, in sem zagrizel in nisem obupal. Imam rogove, sem oven, kar mi je gotovo pomagalo. In potem sem po dveh letih maturitetnega študija moral ponovno na sprejemni izpit na akademijo, ki sem ga tudi drugič uspešno opravil, in se vpisal na akademijo. Študiral sem pri profesorici Pii Brodnik, odlični pedagoginji in pevki, ki me je eno leto učila že prej v Škofji Loki, ko je nadomeščala profesorico Mlejn. Pod njenim mentorstvom sem izjemno tehnično napredoval in uspešno zaključil prvo stopnjo študija po bolonjskem sistemu. V istem času, kot sem bil sprejet na akademijo, je bila v Operi avdicija za baritoniste v zboru, ki sem jo prav tako uspešno opravil, in dobil službo v Operi. In na koncu koncev se mi je vse skupaj idealno izšlo. Lahko bi rekel: "Konec dober, vse dobro." Ravnatelj Opere me je sicer opozoril, da akademijo moram uspešno končati, da me bo lahko zaposlil za nedoločen čas. Seveda je bil potem moj prvi cilj, da tri leta študija uspešno zaključim. In ker sedanji sistem omogoča še dveletno nadaljevanje študija in magisterij, sem po enoletni pavzi, ker se nisem kar takoj mogel odločiti, kaj bi, naredil še magisterij.

Ali v času igranja v Pihalnem orkestru Alples oziroma kasneje po osnovni šoli nisi razmišljal, da bi svoje glasbeno znanje nadgradil s šolanjem v glasbeni šoli?

Ne, nisem. Moram reči, da sem se pod mentorstvom profesorja Miškovića naučil dobro igrati trobento. Res je, da sem veliko sam vadil, precej več kot drugi v orkestru, vendar mi je manjkala teorija ... On nas je sicer prepričeval, da bi šli na glasbeno šolo, tudi sam sem razmišljal, da bi mogoče šel na srednjo glasbeno, in smo se o tem tudi doma pogovarjali. Vendar je mama strahoma ugotavljala, da me potem ne bo kaj dosti doma ... In tako sem se raje vpisal na kovinarsko. Danes sem prepričan, da je bila to zelo pametna odločitev, ker takrat srednje šole nisem bil

sposoben narediti. Še s kovinarsko sem se pobijal, kaj bi bilo šele s srednjo oziroma gimnazijo, kar je srednja glasbena šola bila. Zavedam se, da sem moral dozoreti, moja glava je morala dozoreti. Sčasoma sem začel drugače gledati na življenje, šolo, in če moja pot ne bi bila taka, kot je bila, danes ne bi bil to, kar sem. Spomnim se, da sem bil, ko sem bil zaposlen v avto trgovini, prepričan, da fakultete ne bi bil sposoben narediti. Poznal sem sovaščane, prijatelje, ki so študirali na univerzi, in se mi je zdelo, da je to zame povsem nedosegljivo, nemogoče. In potem sem nenadoma začel razmišljati povsem drugače. Ugotovil sem, da z delom, z učenjem lahko dosežem vse, tudi tisto, kar se mi je zdelo nemogoče. Izpite na akademijo sem uspešno opravil sproti in moje ocene so bile odlične.

Kaj se je dogajalo s tvojim glasom, s pevsko tehniko na akademiji? Se ti zdi, da si tudi glasovno napredoval, svoj glas res dobro razvil, osvojil pravo ali celo najboljšo tehniko petja? Ali je akademija poskrbela bolj za teoretično plat tvojega glasbenega razvoja?

Kar se petja tiče, sem s pomočjo vrhunske profesorice Pie Brodnik tehnično zelo napredoval, se izpopolnil, tako da sedaj lahko zapojem vse brez težav. Res je, da sem vložil veliko dela. Zavedam se tudi, da je glas inštrument, ki zahteva svoj čas. Pri sebi sem videl, kako se je glas spreminjal. Tudi glas mora dozoreti, da ga lahko res razviješ, nadgradiš. So izjeme, seveda, pevci, ki pri dobrih dvajsetih veljajo za svetovne glasove. Večina nas mora vztrajati, da po naravni poti, po določenem času, z veliko vaje in truda pridemo do želenega "velikega" glasu.

Kdaj je bil tvoj prvi javni, resni pevski nastop? Je bil spodbuda ali ti je vzel pogum?

Zgodil se je med šolanjem v Glasbeni šoli Škofja Loka, ko smo imeli obvezne redne nastope oziroma koncerte v okviru šole na gradu ali kje drugje. Za razvoj pevača so tovrstni nastopi zelo pomembni, ker pridobiva izkušnje javnega nastopanja. Meni so bili velika spodbuda, kljub temu da sem ugotovil, da se

nastop včasih lahko tudi čisto sesuje. Vendar ugotoviš, kaj vse je pomembno in kako pomembno je, da čim več nastopaš. Vzporedno z mojim šolanjem sem 15 let aktivno sodeloval v ansamblu Štrio Jemc. Pred njim še v dveh drugih. In moram povedati, da sem bil plašen, nisem si upal iti pred ljudi, jih nagovoriti. Ne vem zakaj, a bal sem se jih. Toda ker sem vedno več pel, bil sem glavni pevec, sem vedno lažje nastopal in vzpostavil stik s poslušalci, publiko ... In sčasoma, sploh pa sedaj, teh problemov ni več. Ni mi težko nagovoriti katero koli publiko. Svoj nastop sem gradil postopoma in danes lahko rečem, da sem profesionalen, izkušen pevec tako tehnično kot interpretativno.

Bi lahko rekel, da k odličnim opernim nastopom pripomorejo tudi izkušnje, ki si jih pridobil kot pevec v ansamblu, ki je med drugim igral na zabavah in ohceti ...?

Pritrdim lahko, da ja. Izredno pomembno je, da šolanje in izkušnje nastopanja, pridobljene ob njem in ob operni službi, gredo z roko v roki. In sploh ni pomembno, kakšne vrste nastopi so, opazil sem, da so mi ravno tako pomagali nastopi z ansamblom na ohceti, zabavah, v povsem neformalnih, celo včasih malo manj resnih priložnostih. Vse vrste izkušenj danes štejejo in so pripomogle, da sem se razvil v profesionalnega pevca. Omenjeno sem občutil pred kratkim, ko smo imeli v Cerknem čudovit koncert s Simfoničnim orkestrom Cantabile.

Koliko ti operna hiša, ki te zaposluje, daje umetniške svobode, da deluješ, nastopaš zunaj nje?

Nobenega problema ni, če svoje obveznosti, ki jih imam v Operi, stoodstotno izpolnim. Svoje delo v Operi moram izpeljati profesionalno in za vsak nastop izven nje moram imeti soglasje ravnatelja. Torej, če sem prost, če me Opera ne potrebuje, lahko nastopam izven hiše in s tem nimam težav. Kar je logično, saj moram negovati, vzdrževati svoj instrument, svojo tehniko ... in seveda, kolikor več to počnem, toliko boljši sem in toliko kvalitetnejše so tudi operne predstave.

Ansambel Fijakarji leta 1988, od leve proti desni stojijo: Rafko Habjan, Darko Šolar, Tone Habjan in sedita: Božo Lotrič in Marko Nastran. Foto: Arhiv družine Habjan

Ansambel MARD 1990, od leve proti desni: Tone Habjan, Darko Gatej, Roman Gartner in Marko Nastran. Foto: Arhiv družine Habjan

Ansambel Trio Jemc leta 1997, od leve proti desni: Tone Habjan, Nejc Jemc in Marko Mohorič. Foto: Arhiv družine Habjan

Vse naštete izkušnje in prehojena pot so tudi ljudje, prijatelji, glasbeni pedagogi. Kdo so ljudje, ki so ti pomagali, omogočili, da si danes to, kar si?

V prvi vrsti je bila to družina, ožja in širša, ki me je zelo podpirala, mi stala ob strani, bila navdušena nad mojim napredkom in uspehi, ter vsekakor vsi moji profesorji in med njimi še posebno izjemna

profesorica na akademiji Pia Brodnik, ki mi je res dala znanje, da imam danes s pridobljeno odlično pevsko tehniko lahko res širok pevski repertoar.

Rekel si, da si naredil avdicijo za operni zbor v ljubljanski operi. Kaj sestavlja avdicijo? Ali je vključen tudi razgovor ali samo pevski preizkus? Zapeti moraš tri arije in dva samospeva ob klavirski spremljavi. Note dobiš, da jih lahko naštudiraš, nato

Nastop s Simfoničnim orkestrom Cantabile na Operni noči v Cerknem 2018. Foto: Valter Leban

sledi še prva vista branje. Slednje pomeni, da prebereš in zapoješ notni zapis, ki ga takrat vidiš prvič. In nato še razgovor o čisto osnovnih stvareh.

Kakšen je bil sprejem v opernem zboru? So te tudi tam kaj preizkusili?

Ne, niso. So me pa lepo sprejeli in moram reči, da se res dobro počutim. Konec koncev je služba.

S katero operno predstavo si začel svojo operno pot?

V predstavi Rusalka Antonina Dvořáka sem imel vlogo ježibabe. Imeli smo nekakšna široka krila ...

Kako je s kostumi? Imate kaj besede pri kostumu, ki ga glede na vlogo morate nositi, ali je to popolnoma v rokah kostumografa?

V bistvu je v rokah kostumografa, ki določi, kako bo posamezen lik v predstavi oblečen. Kostumi so narejeni po meri in na kostumskih 'probah' se kostum toliko prilagodi, da ga udobno nosiš, ker vloge v operi ne samo pojemo, ampak jih tudi odigramo. Če je mogoče, se vedno pogleda, da kostum pevcu tudi pristaja. Seveda so kostumi tako raznoliki, kot so raznolike, pestre operne vloge ali liki: od bogatih baročnih oblačil do sodobnih in oblačil iz Venere shopa. Na koncu koncev kostum moraš sprejeti, ker

V maski za vlogo pajka v operi Črne maske. Foto: Darja Štravs Tisu

veš, da je del celotne vizualne podobe opere, in tak mora biti.

Opera je predstava, ki se, kot sem nekje prebrala, začne veliko prej, preden se dvigne zaslon, in traja še dolgo potem, ko zaslon pade. Torej, kako se opera zgodi? Kdo in kako jo pripeljete do uspešnega konca, da zgodba traja in traja ...

Kar se tiče glasbe, solisti dobijo svoje vloge in vsak sam jo naštudira. Potem imajo vaje s klavirjem oziroma korepeticije in nato imajo ansambelske vaje, ko vadijo dele opere, v katerih je več solistov hkrati. Ta študijski del lahko traja več mesecev, pol leta. Tudi zbor začne z učenjem na podoben način: najprej dobimo note, ki jih najprej preštudira vsak sam, in potem vsak dan vadimo, lahko tudi dvakrat na dan (dopoldne in zvečer). In ko so vse vloge glasbeno pripravljene, se začnejo režijske vaje oziroma aranžirke na odru. Režiser nam poda točna

navodila, kaj kdo počne na odru, usmerja operne pevce še po igralski plati. Vsaka operna predstava ima tudi svojo tehnično plat, ki se ravno tako pripravlja hkrati s študijem vlog. V opernem ateljeju pod budnim očesom kostumografa šivilje izdelajo kostume, ki jih na kostumskih vajah tudi preizkusimo. Opera ima svojo mizaro delavnico za kulise in premični oder, ki se lahko dvigne/spusti za tri nivoje. Pomembna je tudi osvetlitev, ki jo pripravi mojster za luči, lučkar. Za odrom je veliko tehničnih delavcev, ki skrbijo za tehnično podporo predstave. Opera ima tudi svoj orkester, ki je v času predstave v orkestrski jami in instrumentalno glasbo naštudira na orkestralnih vajah. In kolikor več posameznik vloži v predstavo, toliko več gledalec ponese s seboj.

In skupna vaja je ena sama, generalka?

Ah, to pa ne. Več skupnih vaj je. Aranžirke se začnejo mesec ali dva prej, so vsakodnevne vaje, kjer delamo po kadrih. Potem je vaja pred generalko, na

Kot komisar v operi *Madama Butterfly* leta 2016. Foto: Darja Štravs Tisu

Prve gledališke izkušnje kot glavni igralec v igri *Pavelčkova piščalka* leta 1986. Foto: Arhiv družine Habjan

Opera *Figarova svatba*, v vlogi vrtnarja, leta 2016. Foto: Darja Štravs Tisu

odru, ko le glasbeno gremo skozi predstavo, sledita še dve generalki, ko smo že v kostumih.

Operni pevec združuje najmanj dva umetnika: pevca in tudi igralca. In če ga dava pod drobnogled, kaj vse mora biti operni pevec, da odlično izpelje svojo vlogo glede na to, da opera zahteva veliko več kot le odlično petje akterjev?

Prva stvar je, da vsak pevec mora skrbeti za svojo pevsko higieno, kar pomeni, da vzdržuje svojo pevsko tehniko, da pazi na svoj inštrument, kajti glasilke so zelo občutljive in jih ni moč popraviti tako kot na primer pri kitari, ko struno, ko počí, zamenjaš. Poleg tega moraš biti pretanjen interpret, igralec, ki pripoveduje in se izraža tudi z gibom in mimiko.

In kako skrbiš za svoj glas, za svojo pevsko kondicijo?

Veliko se fizično gibam, tečem, kolesarim, grem v hribe. Se izogibam ledeno mrzli pijači, hrani in zraku. Skratka, izogibam se vsem tistim stvarem, ki so ekstremne. Še vedno moram živeti normalno, vsakdanje, ne kompliciram pri preprostih, vsakdajšnjih stvareh. Ne zavijam se v šal pri vsakem rahlem vetriču. Pa tudi hladna voda je lahko v redu. Nočem se razvaditi. Hočem povsem normalno živeti, od hrane do pijače, in kolikor bolje se poznam, toliko bolje živim, pojem, delam. Zelo je pomembna fizična kondicija, ker je petje izredno fizično naporno. Za primerjavo: intenzivno peti tri do štiri ure na dan je težje kot kaj fizično delati osem ur.

Kako skrbiš za svojo kondicijo? Koliko športa? Je to dve uri teka na dan, na teden ...

Nič nimam določeno. Ko imam čas, ko sem prost, grem v hribe ali kolesariti ali teč. Udeležim se tudi kakšnega maratona. Letos sem bil na enem tekaškem, na istrskem polmaratonu na 21 km, in na enem kolesarskem maratonu 'Junaki češenj' od Ljubljane do Goriških Brd. Vendar, ko imam zvečer solo nastop, takrat ne grem. Kajti pevski nastop je fizično in psihično zelo zahteven, saj od pevca zahteva popolno

Opera Ples v maskah, v vlogi sodnika, leta 2014. Foto: Darja Štravs Tisu

koncentracijo. Za uspešen nastop moraš biti v odlični pevski in fizični kondiciji ter vedno poskrbeti tudi za zadosti počitka. Kajti če poješ utrujen, ima lahko to zate, za tvoj glas slabe posledice.

Kako skrbiš za svojo profesionalno/operno rast? Te operna hiša pošlje na kakšna izobraževanja ali greš kar sam, si odvisen od lastne pobude in sredstev?

Sam moraš poskrbeti. Sam moraš delati na sebi. Ne obstajajo seminarji, kamor bi te hiša poslala na izobraževanje ali izpopolnjevanje. Tvoja osebna in profesionalna rast je popolnoma prepuščena tebi. Le zahteva je, da ohranjaš svoj nivo razvoja.

Imaš kakšne razvade, ki se jim res ni mogoče upreti, ali imaš mogoče samo kvalitetne navade?

Bolj to drugo. Navadil sem se živeti znotraj tega, kar lahko, kar mi ne škoduje. Zase ne potrebujem nekih hudih prepovedi, kajti če se izogibam ekstremnih

situacij, je vse v redu. Lahko grem teč tudi pozimi, če vreme ni ekstremno mrzlo ...

Ali kot pevec v zboru dobiš tudi kakšno solistično točko?

Ja. Kakšno manjšo vlogo.

Kako si kot pevec zapomniš vse besedilo in melodijo?

Vedno se besedilo učim po frazah, ki si jih skušam zapomniti. Potem jih ponavljam toliko časa, da jih znam, da se mi usedejo v spomin. In ni mi težko, če imam dovolj časa in vadimo vsak dan. Potem se besedilo usede, si ga zapomnim. Težje je, če moram nekaj narediti na hitro in imam le teden ali dva.

Kako se naučiš besedil, če so v tujem jeziku?

Vedno je prisoten lektor, ki nas pouči, kako pravilno izgovarjati besedilo, in potem se moram tako kot vsi ostali naučiti in zapomniti pravilne izreke ter jo ponavljati toliko časa, da si jo zapomnim.

Ali je v operi, za odrom, tudi prišepetovalec?

Ja, vedno je prisoten na predstavah. Vendar se nanj ne gre preveč zanašati, ker je včasih orkester zelo glasen in se ga sploh ne sliši. Skratka, na svojo vlogo moraš biti pripravljen.

Koliko lahko improviziraš?

Improvizirati ne moremo. Res je, da z izkušnjami vsak pevec razvije neke strategije, se znajde, da zna, če gre kaj narobe, odreagirati tako, da poslušalci ne vedo, da je šlo za napako.

Katera je tvoja najljubša opera ali vloga?

Vsaka vloga je po svoje zelo zanimiva, je izziv, in če se v njej najdeš in jo res dobro narediš, potem ti je tudi všeč in se dobro počutiš.

Vloga, ki si jo v življenju res želiš peti?

V prvi vrsti si želim peti večje vloge, predvsem vloge Verdijevih oper, ker imam tak glas, visoki bariton, sem verdijanski bariton.

Opera Traviata, prva solistična vloga kot baron Douphol z Martino Zadro kot Violetto leta 2012. Foto: Darja Štravs Tisu

Kaj točno to pomeni?

Verdijanski bariton je visok, močan, poln glas, ki ga je Verdi uporabil v svojih operah. Razpon naj bi bil od A do G1 z možnostjo razširitve za 1 stopnjo (en ton) navzgor in navzdol.

Kdo so tvoji vzorniki?

Vsi veliki pevci, kot na primer Leo Nucci, italijanski baritonist, Dmitrij Horostovski, ruski baritonist ...

In pevec, za katerega bi rekel, da je tudi velik človek?

Prišel sem do spoznanja, da so vsi res odlični pevci skromni, preprosti in dostopni, se vedno znajo posvetiti vsem, s katerimi pridejo v stik. Imajo toplino. So ljudje.

Vem, da imaš dopust, pa vseeno, kaj trenutno pripravljate v Operi, kaj je v teku?

Zborovsko imamo naštudirano opero Hoffmanove pripovedke, ki je v francoščini. Premiera bo v začetku oktobra. In sedaj se je moramo samo še naučiti na pamet.

Kako je sestavljena sezona v Operi?

Z vajami začnemo 20. avgusta in imamo septembra že nekatere predstave iz našega železnega repertoarja. Vsako leto oziroma vsako sezono imamo štiri premiere: prvo v oktobru in potem še eno v januarju, eno v marcu in zadnjo v maju. Premiere so znane nekje sredi tekoče sezone za naslednjo. Na oddih gremo v začetku julija.

Ali tudi kaj gostujete?

Bolj malo, letos smo bili štiri dni s predstavo Doktor Živago v Brnu na Češkem. Sicer je to baletna predstava, ki ima tudi dve pevski točki. Vendar ne gostujemo pogosto, ker je vse pogojeno s financami, domnevam, in je drago postaviti predstavo na drugi lokaciji. Imamo pa dve redni "gostovanji" v Sloveniji: na Studencu pri Domžalah, v letnem gledališču, in v Vipavi. Letos smo v dvorcu v Vipavi zadnjo soboto v juniju uprizorili opero Carmen. Projekt je bil

Kot urednik in Katja Konvalinka kot Ada v predstavi Ada leta 2017 (Slovensko komorno glasbeno gledališče v koprodukciji z SNG Opera in balet Ljubljana). Foto: Darja Štravs Tisu

zelo tehnično zahteven, ker so v predstavi posebne velike kulise. Kljub temu da se skušamo kar najbolj prilagoditi, določene stvari v predstavi morajo biti take, kot so bile zamišljene. In potrebovali smo, na primer, veliko stopnišče z balkonom ..., zato smo kulise morali prepeljati v dvorec, še vedno nismo imeli zastora, ker ga dvorec nima, in tudi pri osvetlitvi smo se morali prilagoditi na dane možnosti. S tehničnega stališča je gostovanje velik zalogaj, ker se težko približaš možnostim, ki jih daje domača operna hiša.

V Sloveniji imamo dve operni hiši: ljubljansko in mariborsko. Sta veliki konkurentki ali znata tudi sodelovati? In če bi lahko izbral, kaj bi izbral?

Posebne sodelovanja med hišama ni. Glede na to, da sem zaposlen v zboru, kakšne velike razlike ni in tudi sam nimam kakšne velike želje, da bi bil zaposlen v mariborski operi. Vsaka dela po svoje, oni tam, mi tukaj, kakega sodelovanja pa ni.

Se ti zdi, da bi bilo sodelovanje koristno?

Res bi bilo lahko super. Saj bi, na primer, za večje festivale združili operi, združili oba velika operna zbora in bi lahko ustvarili pravi spektakel.

Koliko spremljaš dogajanje v svetu? Je to bolj šport, politika, umetnost v širšem pomenu ali mogoče samo opera?

Spremljam, pogledam spotoma, kakšno dobro tekmo, tekmovanje. Načrtno ne spremljam nobene stvari.

Kje iščeš navdih? Kaj ti napolni baterije? Kam greš, ko si izčrpan?

Predvsem iščem svoj mir, ki ga najdem v hribih, na kolesu, lahko tudi doma na vrtu.

Kje živiš?

V Strahinju imam v najemu hišo. Sem pa tak, da se bom še kam preselil.

In imaš že izbrano lokacijo, kotiček, kjer bi rad bil?

Nekje višje, ne severneje, samo po nadmorskih metrih višje, na sončni legi, v naravi, v miru, ne preveč daleč od prestolnice ... Ne predstavljam si, da bi živel v dolini, kjer ni sonca.

Kako vpliva nate sodobna komunikacijska tehnologija, ki je mnogim nadomestilo za pristne človeške stike, odnose oziroma jo ti uspeš izkoristiti sebi v prid?

V prvi vrsti mi je v pomoč za tehnično podporo pri pripravljanju na nastope, ker na internetu lahko najdem veliko uporabnih vsebin, od besedil do posnetkov. Zelo je priročna, ker jo lahko uporabljam v avtu, da poslušam, ponavljam, vadim in čas vožnje še dodatno izkoristim. Obenem mi socialna omrežja omogočajo promocijo, kajti če hočem peti tudi zunaj Opere, moram sam poskrbeti, da se o mojem pevskem delovanju širi glas. Meni samo zaposlitev v opernem zboru ni dovolj, hočem več in iščem priložnosti tudi na ta sodoben način. V Operi je trenutno zelo težko priti do kake večje vloge, ker se moraš gibati v pravih krogih in nisem tak tip, da bi prosjačil za vlogo. Vem, da zmorem veliko več kot samo peti v opernem zboru, zato še vedno skrbim in šolam svoj glas. Hočem biti pevskotehnično v kondiciji, ker hočem peti dobre skladbe, ki jih tudi ljudje radi poslušajo, in verjamem, da se bo ponudila tudi priložnost za večjo vlogo.

Vem, da si v Železnikih obogatil že prenekatero prireditve: koncert Pihalnega orkestra Alples, predstavitev zbornika Železne niti, praznovanja Planinskega društva Železniki v kraju in na Ratitovcu. Kot si že prej omenil, si sodeloval s simfoničnim orkestrom Cantabile v Cerknem. Kam vse so te še povabili, da s svojim petjem razveseliš občinstvo, in kaj načrtuješ za naprej?

Pojem zunaj opere na prireditvah in koncertih, kamor me povabijo, ker me poznajo in mi radi prisluhnejo. Trenutno načrtujem velik samostojni koncert v športni dvorani v Železnikih 10. februarja prihodnje leto, v nedeljo ob 17. uri. Spremljal me bo že omenjeni simfonični orkester Cantabile iz Logatca, ki ga sestavlja 60 mladih glasbenikov. Imel bom tudi glasbene goste: Ireno Yebuah Tiran, s katero sva že večkrat pela skupaj, na primer v Novem mestu, kjer imajo vsako leto kak projekt, letos sem bil tam že tretjič, potem Martina Sušnika, tenorista mariborske opere, in Janeza Lotriča, če mu bo le zdravje dopuščalo.

Kot Črtomir v Krstu pri Savici (Ljudmila je bila Irena Yebuah Tiran), predstava v produkciji Zavoda I. Barage in Zavoda Novo mesto leta 2015. Foto: Janez Kotar

Kot Justinijan v operi Pod svobodnim soncem (Iztok je bil Siniša Hapač), glasba Tom Kobe, predstava v produkciji Zavoda I. Barage in Zavoda Novo mesto leta 2016. Foto: Arhiv družine Habjan

Kot Krjavelj v Desetem bratu, glasba Aleš Makovac, predstava v produkciji Zavoda I. Barage in Zavoda Novo mesto leta 2016. Foto: Darja Štravs Tisu

In kje si dobil idejo za samostojni koncert?

Že nekaj časa se mi v glavi plete ta ideja, ki se je decembra na letnem koncertu Pihalnega orkestra Alpes v športni dvorani v Železnikih dokončno izoblikovala. Nastopal sem kot gost solist in tudi z orkestrom. Ko sem zapel par skladb, sem ugotovil, da sem tudi sam sposoben pripraviti kaj večjega, ker me v dolini radi poslušajo, me podpirajo, me vedno dobro sprejmejo in se med njimi dobro počutim.

Kaj pa tujina? Ali potrebuješ nekoga, ki te povabi?

Ne, ne rabim povabila, ampak bi samo moral iti na avdicijo in se pokazati, da v operni hiši lahko ugotovijo, ali imam glas, primeren za razpisano vlogo. Kajti vsaka vloga rabi neko določeno kvaliteto glasu. Toda moja redna zaposlitev v Operi mi daje tudi precej umetniške svobode, saj lahko nastopam tudi izven Opere. Vendar če se odločim za tujino, se moram odločiti tudi za status svobodnega umetnika, kar pomeni, da se podam na precej krut operni trg. Toda ta hip mi bolj ustreza, da imam redno zaposlitev in umetniško svobodo. Časi za opero niso rožnati.

Iz vseh tvojih izkušenj, kaj te je življenje naučilo? Tvoja najpomembnejša življenjska odločitev?

Zagotovo to, da sem pri 35 letih naredil maturo, da sem se lahko vpisal na akademijo, in jo tudi naredil.

Če bi se še enkrat rodil, kaj bi storil drugače?

Vse skupaj bi premaknil za deset let nazaj, seveda, če bi bil tudi zrelejši, če bi znal pametneje razmišljati. Želel bi si, da bi se znal deset let prej odločiti za poklicno pot pevca. Danes sicer vem, da je bilo to v mojem življenju nemogoče, ker takrat, ko je bil čas za šolo, nisem imel pameti, da bi se znal učiti in šolati svoj glas. In so se stvari zgodile, ko sem bil zanje zrel. In ponosen sem, da sem vse naredil sam, od sprejemnega izpita, akademije pa vse do avdicije in zaposlitve v operi. Nimam nobenega strica nikjer, ki bi me "spravil" do nekega položaja, temveč sem vse, kar sem dosegel, dosegel zaradi sebe, s svojimi žulji.

Slišala sem tudi, da lepo skrbiš za popularizacijo opere in da se je zdaj, ko si član ljubljanskega ansambla, obisk opere iz Selške doline povečal. Vem, da vedno rad poskrbiš, da ljudje pridejo do kart, da vedo, katere predstave so vredne ogleda ...

Res je. Že moje sestre, domači, prijatelji v opero niso nikoli zahajali, čeprav so me na moji poti do poklicne pevske kariere zelo podpirali in bili navdušeni nad vsemi mojimi uspehi. Sedaj lahko rečem, da so zaradi mene praktično videli vse predstave, ki jih ponuja Opera v Ljubljani. Pomagam premagovati predsodke pred opero, saj opera nudi res posebno glasbeno-gledališko doživetje: že dvorana, ki je zame najlepša, te navda s posebnimi občutki, potem je tu živa glasba in dogajanje na odru v živo, kot bi

gledal film v živo. Vse predstave so prevedene z na-
dnapisi. Zato rad svetujem znancem, kaj naj pridejo
pogledat in doživeti, povem, kaj naj si preberejo,
preden pridejo ... V današnjem času se tudi opera
odpira, kodeks oblačenja ni več tako strog, karte so
dostopnejše in tudi sam pomagam ljudem do kart,
pogosto jim vstopnice rezerviram.

**Vem, da se rad odzoveš na različna povabi-
la tako dobrodelnih kot drugih predstav in
dogodkov. Nekoč te je Nejc Jemc opisal kot
izredno srčnega človeka, ki je kljub svojemu
opernemu statusu vedno pripravljen resno
sodelovati tudi pri čisto preprostih, ljudskih
dogodkih.**

Res se rad odzovem in imam tudi izredno širok re-
pertoar, saj lahko odpojem tako zahtevne operne
skladbe kot narodnozabavne ali pa ljudske, tudi
partizanske in tuje. Ob takih priložnostih vedno z
nekom sodelujem, se kot pevec povežem z nekom,

ki igra instrument, ali pa zapojem še z enim ali več
pevci. Veliko nastopam z Nejcem Jemcem, s katerim
sva začela sodelovati pred 25 leti v ansamblu Štrio
Jemc. V zadnjih letih imava resnejši program, s kate-
rim obogativa proslave in prireditve. Zadnji skupni
projekt je zgoščenka s partizanskimi pesmimi. Res
se nama skupna kilometrina pozna, saj sva bila na
snemanju zaprta vsak v svojo komoro, nisva se vi-
dela, le slišala sva se, a sva se odlično ujela. Tako
dobro se poznavata, da točno vem, kako bo Nejc stopil
na harmoniko ... Tako sva za obletnico taborišča na
Ljubelju pripravila eno francosko, eno rusko in eno
slovensko skladbo. Ko je bila obletnica holokavsta
v kinu Šiška pred tremi leti, sva nastopala s sloven-
sko Med iskrenimi ljudmi, cigansko Djurdjevdan v
ciganskem jeziku in z mojo trobento, z eno židovsko
ter Avsenikovo Tam, kjer murke cveto. Kar šok za
poslušalca, ker izvedeva stilno in jezikovno pester
program ter vse zelo kvalitetno pripraviva. Res po-
maga, da se zelo dobro poznava.

Nastop na proslavi ob srečanju preživelih taboriščni-
kov na Rabu leta 2017. Harmonika: Jernej Jemc. Foto:
Iztok Pipan

Nastop na obletnici holokavsta v kinu Šiška leta 2015.
Harmonika: Jernej Jemc. Foto: Iztok Pipan

Nastop na proslavi v društvu vojnih invalidov. Harmonika: Jernej Jemc. Foto: Iztok Pipan

Omenil si sodelovanje z Nejcem, s simfoničnim orkestrom Cantabile, s Pihalnim orkestrom Alpes ... Ali sodeluješ še s kom?

Imam tudi kvartet, še s tremi sodelavci pojemo tako ob pogrebnih slovesnostih kot ob raznih zabavnih prilikah.

Sodeloval sem tudi že s svetovno znanim tenoristom Janezom Lotričem, in to povsem po naključju: vedel sem, da Lotrič obstaja, Lotrič tenorist, operni pevec svetovnega kova iz Železnikov, vendar takrat njegovega petja in nastopov nisem spremljal. To je bil čas, ko sem že začel peti v operi, in on je izvedel zame oziroma me je slišal, menim, da na rojstnodnevni zabavi njegove sestre, ki smo jo Štrio Jemc takrat popestrili. In potem se srečava v ljubljanski operi, kjer je pel neko vlogo, in me je ogovoril in me povabil, da bi z njim zapel en duet. Naučila sva se duet iz Verdijeve opere Sicilijanske

večernice in sva nastopala v Portorožu, pela naj bi tudi na Boncljevem dvorišču v Železnikih, vendar jo je zagodlo vreme, sva pa nastopila v Davči na Dnevu teric.

V Železnikih pa pogrešamo eno odlično dvorano.

Res je. Ampak trenutno je za večji koncert še vedno najboljša športna dvorana.

Kaj je tvoj življenjski moto?

Če čutiš, da imaš nekaj v sebi, potem moraš v akcijo. Meni je pomagala moja vztrajnost, pridnost in tudi moji rogovi, ki sem jih že prej omenil. Glas mi je bil dan, vendar sem ga sam moral zgraditi, izolirati, se ga naučiti pravilno uporabljati. In tudi sedaj čutim, da imam v sebi moč in glas za veliko vlogo.

In tvoja družina?

Imam tri sestre in enega brata. Najstarejša je Mira, ki je devet let starejša in nas je ob smrti matere pri mojih 14 letih, lepo vse po vrsti dala v red, Ana, srednja, je v Ratečah in Bernarda, najmlajša, je v Knapih ter brat Rafko, ki je v Dražgošah.

Ste vsi glasbeno nadarjeni?

Z bratom sva igrala pri Pihalnem orkestru Alpes, sestre pojejo na koru. Izjemno glasbeno nadarjen je bil moj oče, ki je igral kromatično harmoniko in je imel odličen posluh in izjemen čut za dobro glasbo. Zelo lepo je igral stare viže kot na primer Holzaker

Dan teric v Davči leta 2015, po nastopu z Janezom Lotričem. Na fotografiji od leve proti desni: sestre Ana in Bernarda, Tone Habjan, sestra Mira, Janez Lotrič in nečakinja Vesna. Foto: Arhiv družine Habjan

Družina Habjan leta 1984: stojijo od leve proti desni: mama Ivanka, sestri Mira in Ana, brat Rafko, ata Drago, čepi Tone, poleg stoji sestra Bernarda. Foto: Arhiv družine Habjan

Marsch, tirolske skladbe idr. Igrala sta skupaj s Šimnovim Petrom, klarinetistom, ki je znal igrati po notah, moj oče se je vseh skladb naučil po posluhu. In po njem imam najbrž glasbeni dar.

Zakaj pa ti trobento?

Ko se je osnoval Pihalni orkester Alples, se je moj brat takoj pridružil, in ko je profesor Miškovič prišel v šolo v Železnike, da bi pridobil čim več mladih za orkester, sem se priključil še sam in s seboj pripeljal še sovaščana Kolendrovega Jureta in Janeza. In ko

Brezskrbno otroštvo. Foto: Arhiv družine Habjan

Z atom Dragom na Ratitovcu. Foto: Arhiv družine Habjan

me je profesor Miškovič videl, mi je rekel, da bom igral trobento, ne vem zakaj, ali je v orkestru manjkalo trobent ali imam take ustnice, ne vem. Če bi mi dal klarinet, bi igral klarinet.

Je trobenta še birmanska?

Ne, je že druga, tretja ...

Kaj pa harmonika? Se je nisi učil? Nisi imel želje?

Nikoli, ne. Čeprav včasih razmišljam, da bi se pokojnemu očetu na čast mogoče naučil kakšno skladbo.

Z atom Dragom in bratom Rafkom smo velikokrat skupaj zaigrali. Foto: Arhiv družine Habjan

Imaš pa tudi otroke?

Ja. Hčer, ki je stara 18 let, in sina, ki je star 23 let. No-beden ni glasbenik. Hana ima sicer štiri leta klavirja, vendar se je naveličala in ni hotela nadaljevati. Je pa zelo lepo igrala, z občutkom, vendar je nismo silili ... Sin je športnik, trenira downhill kolesarjenje in v državnem merilu sodi med prvih pet. Je zelo sposoben, delaven, tako da je v tretjem in četrtem letniku popoldne že hodil v službo, in so ga nato takoj stalno zaposlili. Vse zna: šraufa kolesa in avtomobile, naredi iz lesa, kar hočeš, nanese omet, prepleska ... Hči je stara 18 let, zaključuje biotehnično gimnazijo in čaka na rezultate mature. Od dvanajstega leta hodi na ranč, kjer skrbi za konje, naredila je tečaja jahanja, tako da lahko uči mlajše tečajnike. Še vedno ob nedeljah hodi ob pol sedmih zjutraj na ta ranč in poskrbi za konje ... Dela tudi v adrenalinskem parku. Študij namerava nadaljevati na Višji strokovni šoli za gostinstvo in turizem Bled. Oba sta zelo pridna, sin je še preveč, dela cele dneve in ga moram kar malo ustaviti. Žal je naneso tako, da sem se ločil od družine, še vedno se razumemo, se družimo, me podpirajo ...

Kaj pa kakšna zanimiva prigoda iz tvojega življenja? Ste doma kot otroci katero ušpičil?

Vedno smo jo. Za hišo smo imeli en klanec, na katerem sva z bratrancem Stanetom pozimi smučala. Na njem je rasla tudi hruška, ki nama je bila nekega smučarskega dne nekako na poti, zato sva jo obžagala, da ni ostalo dosti več kot deblo. Čez kak dan, ko sem po verouku prišel domov, me je mama poslala za hišo pogledat, češ da ima ata nekaj zame. No, in

Ansambel Štrio ob zaključku uspešne narodno zabavne kariere. Foto: Arhiv družine Habjan

Družina Habjan ob Hanini maturi. Foto: Arhiv družine Habjan

sem dobil svoje. Drevo se je potem obraslo in je imelo prav lepo obliko. Kot kaže, moraš v življenju narediti kakšno traparijo, da potem tista stvar dobi lepšo obliko. Vendar pa sem v času mladosti, ko smo imeli tisti naš prvi ansambel, ogromno vadil, po tri ure sem trobental doma, tako da me fantje velikokrat niso mogli zvabiti na žur. Potem je sledilo obdobje Štria Jemc, ko smo igrali na vseh mogočih zabavah in prireditvah, in ko sem pač resno nastopal ... Tako da lahko rečem, da sem čas zabav nekako zamudil oziroma sem jih preživel zelo delavno. Vendar so se mi ure, ko sem sam dodatno vadil, zelo obrestovale in trobento lahko primem v roke ob vsakem času in nanjo zaigram.

In še eno dalmatinsko. Foto: Arhiv družine Habjan

Ansambel Fantov pet in tercet v muzikalu Lepo je biti muzikant v poletnem gledališču Studenec leta 2018. Foto: Uroš Zagožen

Kako je živeti kot operni pevec, umetnik v Sloveniji danes? Se ti zdi, da je za umetnike v družbi dobro poskrbljeno?

Mislím, da se umetnost in umetnike v Sloveniji premalo spoštuje in podpira. Jaz imam sicer srečo, da sem zaposlen v Operi, ampak freelancerjem v Sloveniji pa ni z rožicami postlano.

Ti je kdaj prišel na misel rek 'Prvi v vasi, zadnji v mestu'?

Uf, velikokrat, a zaradi uspeha na vasi se prav nič ne bi sekiral, če bi bil zadnji v mestu (smeh).

Pa vendar si se z leti in delom ter raznovrstnimi nastopi tako izpopolnil, da se lahko spretno prilagodiš vsaki publikí, še tako zahtevni ali preprosti, tuji in domači v vasi kot v mestu.

Res so moji nastopi zelo raznoliki, pestri tako stilno kot jezikovno ... In zelo rad nastopam v tej dolini, ker se čutim sprejetega in dobim feedback, začutim publiko, da me rada posluša, da so navdušeni. In zdi se mi, da neke stvari padejo kar z neba, se povsem nepričakovano zgodijo in zato moraš dobiti kar trdo kožo, do ene mere sem jo že, in zato tudi nočem v nobeno stvar siliti, ker verjamem, da pridejo tudi priložnosti. Določene stvari ti padejo z neba in jih moraš zgrabiti.

In kako boš prepel oziroma preživel to poletje?

Od 20. julija do 15. avgusta v letnem gledališču na Studencu z muzikalom Lepo je biti muzikant, kjer v zgodbi sestavljam pevski tercet pri ansamblu Fantov 5 z glasbo bratov Avsenik, tako kot so to bili originalni pevski tercet pri Avsenikih, z Alfijem Nipičem na čelu. Za kak dan bom šel tudi na dopust, tako od doma.

Foto: Jakob Šuštar

Tone Habjan, iskrena hvala, da si bil pripravljen deliti svojo nenavadno življenjsko zgodbo z nami.

Hvala za povabilo k deljenju moje zgodbe v vašem zborniku.